

PREGÀRIA DE LA TRISTOR DE JANUSZ KORCZAK¹

Que n'és de trist, Déu meu, que n'és de trist!
Una tristor grisa, sense sons ni colors.
El món és gris i trist.
He pres el meu cor, me l'he tret del pit,
Mira com tremola, Déu meu, mira com es plany.
Pobre cor curull de llàgrimes,
trist cor que batega fora del pit.
El món és trist i gris.

I aquest ocell negre que bat unes ales blanques,
que n'és de negre, Déu meu,
i que blanques són les seves ales!
Vola ocell negre, plora cor meu,
les tenebres han recobert la terra.
El món és trist i gris.

Més sol, més colors, quina grisor,
Déu meu, quin silenci!

Veig un fèretre negre al buit del no res
i una papallona negra bevent de la rosada.
L'home calla, l'infant ja no somriu, el rellotge s'ha aturat,
el carilló no vol dringar més.
Ahir, l'última estrella s'extingia en el cel.
Per a qui brillava?

No res, ningú, es fa de nit, Déu meu, es fa negra nit.
Obro els ulls de bat a bat, miro, no res, ningú,
escolto, no sento res, ni remor ni sospir.

Oh Déu, Senyor del món silenciós, només sento
la presència del teu ocell negre que bat unes ales
blanques, de la teva negra papallona que beu de la rosada.
Quina tristor, Déu meu, quina tristor!
Ni colors, ni sorolls, Déu meu, gens de llum,
cap veu, ni una llàgrima.

1. J. KORCZAK, *Tot sol amb Déu. Pregàries dels qui mai no resen*, Sam Na Sam Z Bogiem, Varsòvia 1922. Traducció francesa: Éditions Cana, París 1982.